

Ta là người dẫn đầu nhân loại trong Ngày Phán Xét, các người có biết sự việc đó không?

Ông Abu Huroiroh – cầu xin Allah hài lòng về ông – thuật lại: Có lần chúng tôi đang cùng với Thiên Sứ của Allah trong một bữa ăn được mời. Người được mọi người đưa cho phần bắp chân trước của con cừu. Người rất thích ăn phần bắp chân trước của cừu. Người đã cạo nó rất ngon lành. Rồi Người nói: “Ta là người dẫn đầu nhân loại vào Ngày Phán Xét, các người có biết sự việc đó không? Allah tập trung tất cả, từ những người đầu tiên đến những người cuối cùng tại một vùng đất. Họ sẽ nhìn thấy nhau do khoảng cách tầm nhìn rất rộng, họ sẽ nghe tiếng của người kêu gọi. Mặt trời sẽ gần họ. Nỗi sợ hãi, lo lắng bao trùm lấy nhân loại khiến họ không chịu đựng được. Họ bảo nhau: các người không thấy các người sắp phải đối mặt với một đại họa hay sao, chẳng phải các người nên đi tìm ai đó có thể cầu xin Thượng Đế ân xá cho các người sao? Một số người nói với một số người kia: tổ tiên của các người là Adam. Vậy là họ tìm đến Người, nói: hỡi Adam, Người là tổ tiên của nhân loại, Allah đã tạo Người bằng chính tay của Ngài, Ngài đã thổi vào Người linh hồn từ nơi Ngài, Ngài đã ra lệnh bảo các Thiên Thần cúi đầu quỳ lạy Người, Ngài đã để Người ở trong Thiên Đàng, Người có thể can thiệp cầu xin Thượng Đế của Người cho chúng tôi không? Adam nói: quả thật, Thượng Đế của ta ngày hôm nay nổi giận bằng cơn giận chưa từng có trước đó và sau đó Ngài sẽ không bao giờ giận dữ như thế nữa, Ngài đã cấm ta đến gần một cái cây nhưng ta đã nghịch lại ý chỉ của Ngài, bản thân ta thôi, bản thân ta thôi, bản thân ta thôi, các người hãy đi tìm người khác, các người hãy tìm đến Nuh. Họ lập tức đi tìm đến Nuh, nói: hỡi Nuh, Người là vị Thiên Sứ đầu tiên được cử phái đến cư dân trái đất, quả thật Allah đã gọi Người là người bề tôi biết ơn, Người thấy hoàn cảnh của chúng ta rồi đó, Người có thể can thiệp cầu xin Thượng Đế của Người cho chúng tôi không? Nuh nói: quả thật, Thượng Đế của ta ngày hôm nay nổi giận bằng cơn giận chưa từng có trước đó và sau đó Ngài sẽ không bao giờ giận dữ như thế nữa, quả thật ta đã từng cầu xin điều xấu cho đám dân của ta, bản thân ta thôi, bản thân ta thôi, bản thân ta thôi, các người hãy đi tìm người khác, các người hãy tìm đến Ibrahim. Họ quay đi tìm đến Ibrahim, nói: hỡi Ibrahim, Người vừa là vị Nabi của Allah vừa là vị Khaleel của Ngài, xin Ngài hãy can thiệp cầu xin Thượng Đế của Người cho chúng tôi? Ibrahim nói: quả thật, Thượng Đế của ta ngày hôm nay nổi giận bằng cơn giận chưa từng có trước đó và sau đó Ngài sẽ không bao giờ giận dữ như thế nữa, quả thật ta đã nói dối ba lần, bản thân ta thôi, bản thân ta thôi, bản thân ta thôi, các người hãy đi tìm người khác, các người hãy tìm đến Musa. Họ vội tìm đến Musa, nói: hỡi Musa, Người là vị Thiên Sứ của Allah, Allah ban hồng phúc cho Người vượt trội hơn nhân loại bằng bức Thông Điệp của Ngài và bằng việc Ngài nói chuyện trực tiếp với người, xin Người hãy can thiệp cầu xin Thượng Đế của Người cho chúng tôi. Musa nói: quả thật, Thượng Đế của ta ngày hôm nay nổi giận bằng cơn giận chưa từng có trước đó và sau đó Ngài sẽ không

bao giờ giận dữ như thế nữa, quả thật ta đã giết một mạng người mà Ngài đã không ra lệnh cho ta, bản thân ta thôi, bản thân ta thôi, bản thân ta thôi, các người hãy đi tìm người khác, các người hãy tìm đến Ysa. Thế là họ vội tìm đến Ysa, nói: hỡi Ysa, Người là vị Thiên Sứ của Allah, Ngài đã gửi lời phán của Ngài và linh hồn từ nơi Ngài đến cho Maryam và Người đã nói chuyện với nhân loại lúc còn nằm nôi, xin Ngài hãy can thiệp cầu xin Thượng Đế của Người cho chúng ta. Ysa nói: quả thật, Thượng Đế của ta ngày hôm nay nổi giận bằng cơn giận chưa từng có trước đó và sau đó Ngài sẽ không bao giờ giận dữ như thế nữa, bản thân ta thôi, bản thân ta thôi, bản thân ta thôi, các người hãy đi tìm người khác, các người hãy tìm đến Muhammad. Họ liền tìm đến Muhammad, nói: hỡi Muhammad, Người là vị Thiên Sứ của Allah và là vị Nabi cuối cùng, quả thật Allah đã tha thứ mọi tội lỗi của Người, xin Người can thiệp cầu xin Thượng Đế của Người cho chúng tôi. Vậy là Ta đi đến phía dưới Arsh cúi đầu quỳ lạy Thượng Đế, rồi Allah cho phép Ta tán dương và ca ngợi Ngài, điều mà Ngài chưa cho phép ai trước đây. Xong, Thượng Đế phán: này Muhammad, Người hãy ngẩng đầu lên, hãy cầu xin TA sẽ ban cho, hãy cầu xin ân xá TA sẽ ân xá cho. Ta liền ngẩng đầu lên, Ta nói: Thưa Thượng Đế, cộng đồng tín đồ của bề tôi; thưa Thượng Đế, cộng đồng tín đồ của bề tôi; thưa Thượng Đế, cộng đồng tín đồ của bề tôi. Thượng Đế phán: này Muhammad, hãy cho những người không bị xét xử trong cộng đồng tín đồ của Người đi vào Thiên Đàng từ cổng bên phải của các cổng Thiên Đàng nhưng họ vẫn được phép cùng mọi người đi vào các cổng khác ngoài cổng đó. Ta thể bởi Đấng mà linh hồn Ta nằm trong tay Ngài rằng khoảng rộng của các cổng Thiên Đàng giống như khoảng rộng giữa Makkah và Hajar hoặc giữa Makkah và Busra."

[Sahih (chính xác)] [Do Al-Bukhari và Muslim ghi]

Ông Abu Huroiroh - cầu xin Allah hài lòng về ông - thuật lại: Có lần chúng tôi đang cùng với Thiên Sứ của Allah trong một bữa ăn được mời. Người được mọi người đưa cho phần bắp chân trước của con cừu. Người rất thích ăn phần bắp chân trước của cừu bởi vì thịt của nó mềm và ngon hơn thịt ở các bộ phận khác. Thiên Sứ của Allah đã cạp nó rất ngon lành. Ăn xong, Người nói cho họ nghe một hadith dài. Người nói: Ta là người dẫn đầu con cháu của Adam vào Ngày Phán Xét. Không nghi ngờ gì rằng Người là người dẫn đầu của nhân loại cũng như Người là người cao quý nhất trong nhân loại ở nơi Allah. Sau đó, Thiên Sứ của nói với họ: các người có biết sự việc đó không? Họ nói: không thưa Thiên Sứ của Allah. Thế là người trình bày cho họ về sự hồng phúc và sự cao quý của Người hơn bao người khác trong nhân loại. Người cho biết nhân loại từ người đầu tiên cho đến người cuối cùng được triệu tập vào Ngày Phán Xét tại một vùng đất rộng lớn và bằng phẳng giống như Allah đã phán {Người (Muhammad) hãy nói: "Quả thật cả những người thời trước lẫn những người thời sau. Tất cả đều sẽ được triệu tập tại một điểm hẹn vào Ngày được ấn định.} [Chương 56 - Al-Waqi'ah: 49 - 50]. Tất cả nhân loại sẽ tập trung lại tại một hành tinh, và hành tinh của Ngày hôm đó bằng phẳng, không phải là hình cầu giống như trái đất của ngày hôm nay. Trên trái đất hiện tại, tầm nhìn của con người chỉ nhìn thấy những gì ở phía trước từ trên bề mặt của nó mà thôi, còn vào Ngày Phán Xét, hành tinh đó trải rộng như một miếng da được căng ra bằng phẳng, nó không có núi non, không có thung lũng, không có sông ngòi cũng như không có biển và đại dương, hành tinh như một tấm thảm trải rộng bằng phẳng. Những ai ở trên hành tinh này sẽ nghe được tiếng của người hô gọi và nhìn thấy họ có nghĩa là nếu một người nào đó nói chuyện thì tất cả đều nghe được y và nhìn thấy được y bởi hành tinh này không phải là hình cầu mà một số người ở trên bề mặt này không nhìn thấy một số người ở bề mặt kia. Trong Ngày hôm đó, mặt trời sẽ ở rất gần chỉ tầm khoảng một Meel (một Meel trong tiếng Ả Rập mang hai ý

nghĩa: 1. đơn vị đo chiều dài bằng 4000 khuỷu tay, 2. Khoảng cách bằng một cây kẻ mắt). Nhân loại trong Ngày hôm đó sẽ không chịu nổi sự sợ hãi và lo lắng, cho nên họ cần tìm đến một ai đó với hy vọng người đó sẽ can thiệp cầu xin Allah cho mau sớm tiến hành cuộc phán xét vĩ đại này. Thế là Allah đã khiến họ nhớ đến Adam, người cha của nhân loại. Họ đã đi đến gặp Người và nói về hồng phúc của Người với hy vọng Người sẽ can thiệp cầu xin Allah cho họ, họ nói: hỡi Adam, Người là tổ tiên của nhân loại từ giới nam cho đến giới nữ, Allah đã tạo Người bằng chính tay của Ngài giống như Allah đã phán về lời của Iblis khi hấn chống đối lệnh của Ngài {Điều gì cản nhà người quỳ lạy một thứ mà TA đã tạo từ chính đôi tay của TA?} [Chương 38 – Sad, câu 75], Ngài đã ra lệnh bảo các Thiên Thần cúi đầu quỳ lạy Người {Và (hãy nhớ lại) khi TA bảo các Thiên Thần: các người hãy cúi đầu quỳ lạy Adam. Họ liền cúi đầu quỳ lạy.} [Chương 2 – Al-baqarah, câu 34], Ngài đã dạy Người tên của vạn vật {Và Ngài đã dạy Adam tên của mọi vật.} [Chương 2 – Al-baqarah, câu 31], Ngài đã thổi vào Người linh hồn từ nơi Ngài {Rồi khi TA đã uốn nắn Y (Adam) và đã thổi vào Y linh hồn từ nơi TA thì các người (hỡi các Thiên Thần) hãy cúi đầu quỳ lạy Y.} [Chương 15 – Al-Hijr, câu 29] – Tất cả những kiến thức này đều do Allah dạy cho con người, đặc biệt là cộng đồng tín đồ của Muhammad, những người mà Ngài đã ban cho họ nguồn kiến thức, cái mà Ngài đã không ban cho bất kỳ ai trong các cộng đồng trước. Nhưng Adam đã cáo lỗi và từ chối, Người nói: quả thật, Thượng Đế của ta ngày hôm nay nổi giận bằng cơn giận chưa từng có trước đó và sau đó Ngài sẽ không bao giờ giận dữ như thế nữa. Người đã kể tội mà Người đã làm: Ngài đã ngăn ta ăn trái của một cái cây cấm nhưng ta đã nghịch lại ý chỉ của Ngài {Hai người (Adam và Hauwa) chớ đến gần cái cây này kéo hai người trở thành những kẻ làm điều sai quấy.} [Chương 2 – Al-baqarah, câu 35] – Allah đã trục xuất Adam khỏi Thiên Đàng xuống trái đất là vì một ý nghĩa và mục đích theo ý muốn của Ngài. Adam bảo 3 lần “bản thân ta thôi” có nghĩa là ta chỉ có thể lo cho bản thân ta thôi và Người bảo họ đi tìm người khác, Người bảo họ đi gặp Nuh. Nuh là người cha thứ hai của nhân loại bởi vì Allah đã nhấn chìm toàn bộ cư dân trái đất đã phủ nhận Nuh {Nhưng chỉ có một số ít những người có đức tin cùng với Y (Nuh).} [Chương 11 – Hud, câu 40]. Họ đến gặp Nuh và kể về những ân huệ mà Allah ban cho Người rằng Người là vị Thiên Sứ đầu tiên của Allah được cử đến cư dân trái đất và rằng Allah đã gọi Người là bề tôi biết ơn. Tuy nhiên, Nuh đã nói giống như Adam: quả thật, Thượng Đế của ta ngày hôm nay nổi giận bằng cơn giận chưa từng có trước đó và sau đó Ngài sẽ không bao giờ giận như thế nữa, và quả thật ta đã từng cầu xin điều xấu cho đám dân của ta {Lạy Thượng Đế, xin Ngài chớ để một tên vô đức tin nào sống sót trên trái đất!} [Chương 71 – Nuh, câu 76] – Trong một lời dẫn khác, Người bảo rằng Người đã cầu xin cho con trai của mình {Nuh gọi Thượng Đế của Y cầu xin: Lạy Thượng Đế của bề tôi, quả thật con trai của bề tôi là người nhà của bề tôi và lời hứa của Ngài là sự thật, bởi Ngài là Đấng Anh Minh nhất. (Thượng Đế của Y) phán: Này Nuh, nó thực sự không phải là người nhà của Người, quả thật nó hành động không tốt. Bởi thế, Người chớ xin bất cứ điều gì mà Người không hiểu biết. Quả thật TA khuyên bảo Người sợ rằng Người trở thành một trong những kẻ ngu muội.} [Chương 11 – Hud, câu 45, 46]. Nuh kể ra tội của mình và Người bảo Người chỉ có tự lo cho bản thân mình thôi, Người bảo họ tìm đến Ibrahim. Mọi người tìm đến Ibrahim và nói “Người là vị Khaleel của Allah trên trái đất” và nêu ra những ân huệ mà Allah ban cho Người và mong Người can thiệp cầu xin Allah cho họ. Ibrahim cáo lỗi và Người nói Người đã nói dối ba lần nên giờ đây Người chỉ có thể lo cho bản thân Người thôi. Ba điều mà Ibrahim nói dối: 1. Lời nói của Người rằng Người bị bệnh để thực hiện hành vi khiêu khích đám dân thờ các tinh tú của Người, 2. Lời của Người rằng bức tượng lớn đã đập phá các bức tượng nhỏ nhưng chính Người đã làm điều đó, và mục đích Người nói dối như thế là nhằm khiêu khích những người thờ phượng bức tượng, 3. Lời của Người với tên

vua vô đức tin rằng vợ của Người là người em gái của Người vì sợ tên vua làm điều xấu. Ba lời nói của Người xét bề ngoài thì thực sự là những lời nói dối nhưng khi phân tích kỹ thì những lời đó là sự thật, không phải là điều dối. Tuy nhiên, do Người rất kính sợ Allah và nghĩ rằng đó là tội, nên Người nói Người chỉ có thể lo cho bản thân mình, Người bảo mọi người tìm đến Musa. Họ đi gặp Musa và nêu ra những ân phúc mà Allah đã dành cho Người nhưng Người đã tự nhận mình không xứng đáng vì đã từng phạm một tội, đó là đã từng giết một mạng người khi chưa được phép, người đó là người Coptic (Ai Cập cổ) thuộc bộ tộc của Pha-ra-ông có cuộc đánh nhau với một người thuộc dân Israel, Allah phán: {Và người thuộc phe của Y (Musa) gọi Y tiếp tay để đánh lại kẻ địch.} [Chương 28 - Qasas, câu 15]. Musa thấy đó là điều không xứng đáng cho việc đại diện cầu xin Allah cho mọi người. Người nói chỉ có thể lo cho bản thân mình, Người bảo mọi người tìm đến Ysa. Họ đến gặp Ysa và nêu ra những ân phúc mà Allah ban cho Người. Mặc dù Ysa không nêu ra tội của bản thân nhưng Người không dám nhận trách nhiệm này, Người bảo họ tìm đến Muhammad. Thế là họ đi gặp Muhammad và Người đã chấp nhận điều đó. Người cúi đầu quỳ lạy dưới chiếc Ngai Vương của Allah, Ngài ca ngợi và tán dương Allah. Rồi Allah phán bảo Người ngẩng đầu lên, bảo Người cứ xin, Ngài sẽ ban cho; Người cứ cầu xin ân xá, Ngài sẽ ân xá. Thiên Sứ Muhammad nói: Thưa Thượng Đế của bề tôi, cộng đồng tín đồ của bề tôi, cộng đồng tín đồ của bề tôi. Allah chấp nhận lời cầu xin ân xá của Người và Ngài phán với Người: này Muhammad, hãy cho những người không bị xét xử trong cộng đồng tín đồ của Người đi vào Thiên Đàng từ cổng bên phải của các cổng Thiên Đàng nhưng họ được phép cùng mọi người đi vào các cổng khác ngoài cổng đó. Đây là bằng chứng rõ ràng cho thấy Thiên Sứ Muhammad là vị Thiên Sứ cao quý nhất trong các vị Thiên Sứ, và các vị Thiên Sứ là những người tốt đẹp nhất trong nhân loại.

<https://sunnah.global/hadeeth/vi/show/8345>

النجاة الخيرية
ALNAJAT CHARITY

